

EDITORIAL

Des del naixement del T.U.C., hem repetit incansablement que la construcció d'un gran sindicat nacional i de classe no és un objectiu en sí mateix, ans la resposta a les necessitats de la classe obrera i dels treballadors davant l'orfandat actual en la nostra nació, amb uns sindicats instal·lats en el sistema que no ens serveixen per a defensar-nos ni com a treballadors ni com a poble oprimit. Aquesta necessitat augmenta davant les constants agressions del govern del PSOE (INEM, DESMANTELLAMENT INDUSTRIAL, LLEI DE VAGA, ETC.) aplicant la política de les multinacionals i monopolis europeus i l'actitut còmplice dels governs autòmics.

El com fer-ho és el dilema. A d'ell estem responnent des del T.U.C. amb diverses propostes:

1er) intentant aparèixer el primer de maig en un bloc unitari, que òmpliga de contingut les manifestacions i actes que es realitzen tant a les capitals, Barcelona, València, ... així com a les comarques.

2on) Proposant a sindicats, col·lectius i grups que existeixen arreu dels Països Catalans el constituir una coordinadora intersindical com a pas fonamental en el camí de la unificació del que ja existeix, en el camí de la construcció del sindicat de classe i nacional.

3er) Com a complement immediat de la intersindical, l'elaboració d'un periòdic sindical unitari, que servira per a debatre i estendre les formes i el fons del sindicalisme que defensem.

És obvi que l'acceptació d'aquestes propostes (estant oberts al debat de qualsevol altra) sols s'obrirà camí en la resta de col·lectius sobre la base de l'increment real de la nostra pròpia força com a T.U.C.

Enfortir el T.U.C. és garantia de l'avanç en el procés de convergència unitària.

EDITORIAL

Desde el nacimiento del T.U.C., hemos repetido incansablemente, que la constitución de un gran sindicato nacional y de clase no es un objetivo en si mismo, sino la respuesta a las necesidades de la clase obrera y de los trabajadores ante la orfandad actual en nuestra nación, con unos sindicatos instalados en el sistema que no nos sirven para defendernos ni como trabajadores ni como pueblo oprimido. Esta necesidad se acrecienta ante las constantes agresiones del gobierno del P.S.O.E. (INEM, DESMANTELAMIENTO INDUSTRIAL, LEY DE HUELGA, etc.) aplicando la política de las multinacionales, los monopolios europeos y la actitud còmplice de los gobiernillos autónomos.

El como hacerlo es el dilema. A él estamos respondiendo desde el T.U.C. con varias propuestas:

1.-Intentando aparecer el primero de Mayo como un bloque unitario, que llene de contenido las manifestaciones y actos que se realicen tanto en las capitales Barcelona, València, ...asi como en comarcas.

2.- Proponiendo a sindicatos, colectivos y grupos que existan a lo largo y ancho de los Països Catalans el constituir una coordinadora intersindical como paso fundamental en el camino de la unificación de lo que ya existe en el camino de la construcción del Sindicato de clase y nacional.

3.-Como complemento inmediato de la intersindical, la elaboración de un periódico sindical unitario, que sirviera para debatir y extender las formas y fondo del sindicalismo que defendemos.

Es obvio que la aceptación de estas propuestas (estando abiertos al debate de cualquier otra) solo se abra camino en el resto de colectivos sobre la base del incremento real de nuestra fuerza como T.U.C..

Fortalecer el T.U.C. es garantía de avance en el proceso de convergencia unitària.

EL 60% DELS ANUNCIS DE TREBALL QUE APAREIXEN A LA PREMSA DISCRIMINA A LA DONA.

Segons fons de l'Institut Valencià de la dona informa que el 25% dels reclams publicitaris és clarament sexista perquè els treballs van dirigits directament a homes o a dones al llarg dels mesos de Maig fins a Desembre de 1991. També es recull que un 60% dels anuncis d'ofertes de treball es dirigeix sempre en masculí i un 10% d'aquestes fan al·lusions que reforcen el sentit sexista posant el cas de tenir fet "el servei militar" o bé posant com a requisits ser "varó".

Segons l'article 35 de la Constitució i la llei 51/1980 bàsica de treball indiquen que :

"Seran principis bàsics de la política de col·locació, la igualtat d'oportunitats i de tracte en el treball, sense que pugua establir-se qualsevol distinció, exclusió o preferència basada en motius de raça, sexe, opinió política, afiliació sindical, ascendència nacional o origen social".

Per una altra banda cal resaltar l'anunci de "SE BUSCA SEÑORITA" on s'observa una discriminació de l'estat civil -fadrina o casada- podem constatar-ho amb reclams com :

"Empresa sol·licita senyoretes tècniques o comercials" o "Es necessita senyoretes joves, molt bona presència, altes, desinhibides", altra com: "Importantíssima multinacional sol·licita secretàries. Es requereix: senyoretes de 27 a 35 anys". També es exigeix una determinada talla d'estatura superior a la mitjana de les dones. Per acabar amb l'informe s'indica que un 15% de les ofertes de treball que apareixen a la premsa és clarament NO SEXISTA "la via de llenguatge emprat és dirigir-se en femení i masculí, utilitzar el vocabulari com "persones" "personal", "professional" "tots dos sexes".

Per començar una valoració d'aquest informe, direm que és un estudi d'investigació incomplet perquè mirant l'encapçalament de l'article dona una xifra la qual s'hauria de desglossar i veure si realment aquest 60% són treballs de col·locació o si per contra és per a exercir de "senyoreta de companyia" per a treballar en "salons" de massatge i altres de CAMUFLATGE DE PROSTITUCIÓ.

Per altra banda, caldria remarcar que quan se sol·licita a una dona per a un treball, allò que veritablement es busca són: "dones amb temps lliure" o "sense obligacions familiars". El resultat d'açò és que l'empresari es dirigeix al sector de treball femení en aqueix llenguatge perquè el sistema de vida capitalista i els seus col·laboradors i assessors com el PSOE li dona "ales" per a utilitzar a les dones com a segona categoria; ja que és clar que les dones burgeses no tenen necessitat de treballar si no volen; i es contradeix al mateix temps dient que els empresaris no volen treballadores sense cap obligació familiar, quan són ells els qui fomenten el nucli familiar basat en "L'AMA DE CASA I DEDICACIÓ PER ALS SEUS FILLS", en compte de disposar de guarderies i menjadors estatals i municipals.

Ells no ens donen cap solució. La solució està en les nostres mans, en les mans de les treballadores i treballadors.

T.U.C.

ACTUALIDAD LABORAL EN EL CONSORCI VALENCIA DE TRANSPORTS

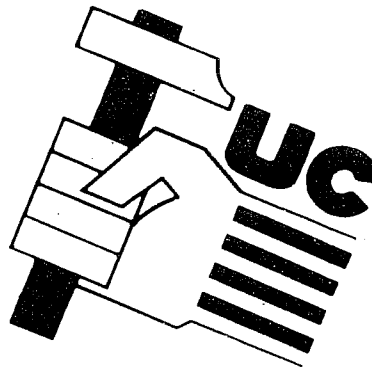
Con la negociación colectiva ya finiquitada por el acuerdo mayoritario de U.G.T.-C.C.O.O.-C.T.I. (es decir, las centrales oficiales, más los "independientes" como eficaces colaboradores) se ha firmado un convenio colectivo para dos años que, según la apreciación que efectuamos desde la FEDERACION DE TRANSPORTE TUC-AUT y basándonos en los motivos que nos obligaron a abandonar la mesa negociadora y no ratificar con nuestra firma el preacuerdo significa un avance significativo de las posiciones conservadoras economicistas. O lo que es lo mismo, se negocia pensando exclusivamente en el bolsillo centrandose todos los esfuerzos (tampoco demasiados) en compensar con dinero las reivindicaciones clásicas obreras a las que se renuncia.

-Pese a ello se ha conseguido una disminución de jornada semanal a 39 horas a aplicar en 1993, un absurdo, puesto que el acuerdo tiene vigencia 1992-1993.

-No se ha entrado en la jubilación anticipada garantizando una digna vejez a quienes por la propia dinámica de la prestación laboral sufren un desgaste físico muy fuerte. Este tema parece no importarles, ni a los gestores del PSOE, ni a sus acólitos del sindicalismo profesional. El Sector Transporte sigue dominado por una "mafia" poderosa y no se atreven frente a ella.

-Tampoco en condiciones de trabajo se ha avanzado, salvo en aspectos anecdóticos que a ellos les parecen principales. Centran su estrategia en distraernos con minucias para que no cuestionemos el sistema en sí mismo.

En definitiva sólo cabe resaltar el proceso, obligado y no espontáneo de adopción de decisiones colectivas mediante Asambleas. Se han conseguido hacer varias, cada una de ellas para ratificar los pasos seguidos por la Comisión Negociadora. Aunque, una vez más, se ha demostrado la inmadurez que los trabajadores padecemos para ejercer nuestra autotutela, el balance ha sido positivo, constatándose cómo es ésta la única vía aceptable de responsabilizarnos de nuestras decisiones y avanzar así en el proceso de formación de nuestra conciencia social. Por tanto en C.V.T. afrontamos ahora un futuro de atonía laboral por dos largos años en el que, dado el nivel de descontento apreciado en la votación mediante la que se decidió poner fin a la huelga parcial anunciada para los días 9,10,11,12,13 y la total para los días 16, 17, 18, de Marzo, - lo que supone un 35% del total de la plantilla- nos hace vislumbrar amplias posibilidades de extender nuestra acción sindical alternativa, de clase y solidaria como oposición al sindicalismo de retroceso y abandono practicado hasta hoy por las organizaciones sindicales institucionales en C.V.T.. Así, esta negociación colectiva ha supuesto una experiencia capital que completaremos cuando concluya la de EMT para, dentro de este marco de relaciones socio-laborales, fijar las estrategias y objetivos a conseguir en pos de la elevación de conciencia de clase y continuar avanzando hacia una sociedad más justa y más igualitaria, donde el socialismo no sea únicamente una hermosa utopía.

EXTENSIO DEL TUC AL PRINCIPAT

Els darrers dies 29 de febrer i 1 de març, companys del T.U.C. estiguèrem a Sabadell realitzant un curset de formació sindical. Aquestes jornades de formació constaren dels següents punts:

- Els diferents models sindicals.
- Història del moviment obrer tant a nivell mundial com dels Països Catalans.
- Guerra Civil revolucionària: el franquisme i la "transició"
- Necessitat d'un sindicat nacional i de classe.
- Característiques, organització i pràctica d'aquest sindicalisme.
- El T.U.C.: resposta original.

A més del companys de València, assistiren uns 30 companys del Principat de Catalunya. Els assistents participaren activament en el debat i llurs aportacions van ser molt interessants. Es va repartir un dossier del curset que podeu adquirir a la Seu del sindicat pel preu de 500 ptes.

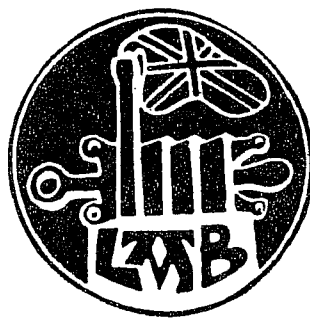
Abans de les jornades ja contàvem amb un grup d'afiliats al Principat. D'aleshores ençà l'afiliació està augmentant i ja s'ha constituït oficialment el T.U.C. al Principat. També s'ha format un petit nucli de companys encarregats de coordinar i potenciar el T.U.C. al Nord amb la col.laboració del secretariat nacional. El T.U.C. comencem a plasmar el caràcter nacional del sindicat creixent a molts punts del Paísos Catalans.

FA FALTA UNA VAGA GENERAL.

Estem sotmesos a un estat que té la tassa d'atur i de contractació eventual més alta d'Europa, on la cobertura al desempleament és un 70% més baixa que la mitjana, on els contractats eventuais cobren un 40% de mitjana menys que els fixes i les dones un 30% menys que els homes. Vivim en una nació on es malva el més important de la indústria any darrere any, al capital internacional en termes de més d'un bilió per any. Centenars d'empreses i explotacions agràries en perill de tancament, la sanitat en una reconversió sorda però constant, negant de fet la universalitat de l'assistència; els preus dels medicaments, aliments i serveis públics multipliquen les seues pujades respecte els salaris. S'anuncia la privatització de les àrees rendibles de RENFE, correus ha perdut el 80% dels enviaments rendibles per a justificar la seua posterior privatització... Per als joves arriba abans la pèrdua de la joventut que trobar un treball, I DAVANT DE TOT AÇO els "grans sindicats oficials, CCOO i UGT" ENS PARLEN D'AUTO-REGULAR LA VAGA.

A la vista d'aquesta vergonyosa rentada de mans, ens pertoca a la resta de les organitzacions (grans o menudes), l'obligació d'omplir l'espai que s'ha quedat buit; hem de proclamar que l'alternativa necessària passa per l'organització de la lluita: les agressions que sofrim mereixen la resposta de la VAGA GENERAL.

Aquesta vaga general, l'entendem com una elevació col·lectiva de la conscienciació del que la actual situació ens prepara per a un futur immediat, si no som capaços d'imposar un canvi de sentit en les polítiques de Madrid i Brusel·les. Som conscients que és necessari un vast entramat social, per tal de convertir en realitat aquest salt qualitatiu i quantitatiu en la lluita necessària. Hem d'anar omplint el buit real deixat per CCOO i UGT, d'acord amb la resta de sindicats, creant meses ciutadanes, recolzant col·lectius, sent solidaris amb les lluites sectorials i convidant a les bases de CCOO i UGT a sumar-se a aquesta proposta.

CONGRÉS DE L.A.B.

Durant els dies 19 al 21 de març, una delegació del TUC hem assistit invitats al III Congrés Nacional del "Sindicato Abertzale LAB", celebrat a la universitat de Lecoa (Bilbo). Si haguérem de definir-lo amb una paraula, aquesta podria ser la d'"Impresionant": 600 delegats en representació de 19.500 afiliats, 26 delegacions invitades, congrés obert a tots els mitjans de comunicació i delegacions invitades, anàlisis amples, debats en profunditat, transparència, autocrítica, un profund orgull del seu passat i del seu present, de la seua pertinència a KAS; una clara determinació de conquerir el futur i la convicció de la legitimitat dels objectius. Es a dir, un Congrés exemplar on el TUC hem tingut l'oportunitat d'aprofundir en les nostres relacions amb els altres sindicats que participen en les trobades sindicals (LAB, Canàries, SU...) i amb el Sindicat de Treballadors de Còrsega, la CGT francesa o el Partit del Treball de Bèlgica.

Igualment, en el transcurs del Congrés, hem mantingut converses tendents a explicar les nostres propostes unitàries a nivell de Països Catalans, als companys de la COS i del FAC, que han estat acceptades positivament.

El nostre agraïment públic a LAB, que s'ha convertit en punt de referència no només per als treballadors Bascs, sino per a tot el moviment obrer organitzat d'Europa; i la afirmació de la nostra solidaritat amb ells i amb tot el M.V.L.N.

AURRERA!

RECOLZANT L'A.U.A.

EN LA PUNTA DE L'ICEBERG.

El Sindicat dels Treballadors per la Unitat de Classe ens adherim a la proposta del manifest cap a una Assemblea Unitaria per l'Autodeterminació pel contingut d'aquest, per l'evolució que està tenint aquesta assemblea arreu dels Països Catalans i vista l'experiència dels nostres companys en la creació de la mateixa.

Des del nostre sindicat volem manifestar que el dret a l'autodeterminació i la independència dels pobles i en particular del nostre, està en complet acord amb la lluita de la classe treballadora que nosaltres propugnem. L'alliberament de la classe treballadora ha de realitzar-se en cada nació ja que es en aquesta on es donen les condicions més favorables per dur-lo a terme per ser l'espai natural de la lluita de classes.

La superació del sistema capitalista, en el qual se troba immersa la nostra nació, va unida a la destrucció de l'Estat que ens oprimeix, i per tant, al reconeixement del nostre dret a l'autodeterminació. El manifest al qual ens adherim propugna el canvi cap a una societat "basada en l'autoorganització col·lectiva i en la participació dels ciutadans i ciutadanes en tots els àmbits que afecten la seua vida (...) en la recerca d'una societat participativa que afavoreix la plena igualtat social i econòmica; que satisfaci els drets i les reivindicacions de les classes populars" per tant, una societat en la qual desaparega la divisió en classes i l'explotació de la classe treballadora, cosa que defensem des del nostre naixement.

També compartim el sentir internacionalista que mostra el manifest.

Reiterem, doncs, la nostra adhesió al manifest i a l'Assemblea que està constituint-se per considerar que tot aquest procés és bo per a l'avanç en la lluita de la classe treballadora i del conjunt del nostre poble.

COMISSIO EXECUTIVA NACIONAL DE LA
CONFEDERACIO SINDICAL DEL T.U.C.

Recentment, hem tingut notícia de l'assalt del parlament murcià pels treballadors, tancaments en les mines i talls de carretera en Astúries, Barcelona sense metro i Madrid bloquejat per les vagues del metro i dels autobusos. Coincideix en aquestes lluites que estan dirigides per sindicats a l'esquerra de les centrals oficials CC.OO. i U.G.T. o que aquestes són desbordades per llurs bases i pels treballadors en general. D'altra coincidència a destacar és la intransigència de la respectiva patronal siga privada o pública.

Des del nostre punt de vista, estem observant només la punta d'un iceberg que més aviat que tard emergirà en tota la seua dimensió. Durant els passats 14 anys, la classe obrera hem suportat una successió d'agressions, justificades en nom d'alts ideals com l'estabilitat democràtica, la crisi econòmica, la reconversió industrial, la modernització de l'aparell productiu, la integració en Europa, la competitivitat, etc., etc., etc. En nom de tot això, hem aguantat pactes salarials, pèrdua de treball, conversió dels llocs fixes en eventuals, abaratament dels costos laborals, increment dels sistemes de producció, pèrdua de drets sindicals, el desmembrament del mercat de treball. Els governs de torn, especialment els del PSOE, han comptat amb dos aliats fonamentals per aplicar i fer-nos acceptar aquesta política. Per una banda, tota una divisió orgànica d'intel·lectuals al servei del poder que començaren teoritzant les modificacions internes de la classe obrera i han acabat negant la nostra pròpia existència. L'ur ximpleria intel·lectual els impedeix veure els obrers que construeixen llurs cases i llurs cotxes, els treballadors que possibiliten llurs comunicacions i llur benestar, els jornaleros i llauradors que continuen treballant la terra per facilitar-los els seus fruits...

És cert que la mecanització ha canviat la fesomia de molts treballs, que la informatització i la robòtica modifica l'estructura interna de la classe obrera i la proporció entre els sectors primari i secundari amb el sector serveis. Però, per més que els pese, els obrers, els treballadors amb més o menys especialització **EXISTIM**. És més, seguim essent l'única classe social necessària.

Tanmateix, el poder ha comptat amb altre aliat d'excepció: els sindicats i no sols llurs cúpules dirigents. Han estat els sindicats, els que acceptaren el marc legal existent i el defensaren davant dels treballadors, els que justificaren que els treballadors pagàrem la crisi i acceptaren el tancament d'empreses en la reconversió, van ser i són els adalids de la modernització i els defensors de la integració europea. Uns sindicats que han adequat llurs formes a llurs objectius: les assemblees sense debat, les manifestacions processons, les vagues quan facen el menor mal possible i només si són imprescindibles.

Hom podrà dir que els sindicats oficials han estat en totes i cadascuna de les lluites hagudes aquests anys. Sí és cert, però en qualsevol dels conflictes haguts han actuat de *bombers* encarregats de desactivar la mobilització. També és veritat que en moltes d'aquestes lluites les bases de CC.OO. i U.G.T. o part d'elles han estat presents i actives, però en ninguna d'elles va prevaler llur criteri de lluita a l'entreguisme de llur direcció.

S'ha repetit una i mil voltes que no era possible d'altra política sindical, però només ens cal mirar al nostre voltant per a comprovar la falsetat de l'afirmació: banquers que multipliquen llurs beneficis, indústries estatals que es converteixen en multinacionals, especulació, luxe i podridura moral que ens torna a confirmar la màxima *uns som cada vegada més pobres perquè d'altres són cada vegada més rics*.

I la resposta està arribant i ens sentim orgullosos de participar en ella. **NI ACCEPTEM LA POLITICA QUE ENS IMPOSEN, NI TENIM PROU AMB ELS INSTRUMENTS SINDICALS QUE "ENS AUTORITZEU".**

A Astúries, els sindicats realitzen un tancament en Nadal per a recuperar credibilitat i així poder negociar el tancament dels pous miners.

Tanmateix, els miners han dit al carrer amb les barricades, les vagues i les marxades que no ho van a permetre. Hi ha que demanar als dirigents sindicals on van a estar: si al carrer defensant el treball o als despatxos negociant el tancament.

Hi ha que demanar als "intel.lectuals orgànics" perquè condemnin les respostes desesperades dels treballadors i justifiquen la violència dels

acomiadaments.

A Cartagena i Múrcia, milers de treballadors estan sent acomiadats però sols ens asabentem quan comentaristes escandalitzats ens conten l'asalt i crema d'una dependència del Parlament Regional.

Però és a Madrid, en la vaga de la EMT, on està en joc una resposta distinta a les habituals agressions que patim. Madrid ja va viure una vaga del transport públic de 22 dies en el 90, que es va saldar amb dos enormes èxits: - Es va aconseguir un conveni digne. - Les següents eleccions sindicals van servir per a que els treballadors decidiren quin tipus de sindicalisme volien: elegiren a 36 delegats de la *Plataforma Sindical*.

L'empresa, l'ajuntament de Madrid (PP) i el Consorci de Transports (PSOE) han respost com saben, provocant darrera provocació fins culminar amb 3 acomiadaments del Comitè d'Empresa i posteriorment 16 acomiadaments més. Sens dubte, esperaven una resposta del tipus de CCOO i UGT, assemblees denúncia pública i denúncia a Magistratura. No valoraren el canvi substancial operat al sí d'aquesta plantilla: la resposta ha estat fulminant 28 dies de vaga, seguida de 3 mesos amb 3 dies a la setmana.

Madrid fet un embolic i altra vegada els "intel.lectuals orgànics" fent de "cor de planyideres", demanant límits a la vaga, respecte als ciutadans, respecte a la legalitat i unes quantes "coherències" més. Però dels acomiadaments no en parlen. No teniu opinió o no us deixen parlar?.

Aquests tres petits detalls porten a la convicció que s'ha produït una gran inflexió en les relacions sindicals. Mentre se tracte d'un punt més o menys en la negociació dels convenis seran CCOO i UGT qui seguirà controlant les negociacions però quan estiga en joc el lloc de treball cada vegada mes seran els propis treballadors els qui decideixen les seues mobilitzacions.

Encara és temps de recuperar el sindicalisme combatiu i de classe.

CONCERT DE ROCK EN CATALA A
LA CIUTAT DE VALENCIA

Amb el nom de "Tirant de Rock", l'entitat "Acció Cultural del PV" ha organitzat un Festival de Rock en Català a la ciutat de València. Serà el proper dia 11 d'abril a les 21.30 a la Plaça de Bous i actuaran els grups Quatre Mil Som Prou, Sau, Els Pets, Kartutx etc.

No cal ni comentar que és un esdeveniment important per a la recuperació nacional. El fet que la nostra llengua comence a ser normal al terreny musical i es puga organitzar una actuació de rock d'aquestes característiques, és un guany que hem de valorar molt positivament. A més a més, els joves acudirem amb normalitat i sense que ACPV haja de fer un desplegament especial per omplir la plaça. Hem d'omplir la plaça i demostrar que la Ciutat de València també és recuperable (que el "tio canya" podrà tornar a ella prompte).

La joventut del T.U.C. i els més grans també, per què no?, hem d'estar presents en tal esdeveniment per tal de contactar amb els altres companys propers a les nostres idees, per tal de conèixer les seues inquietuds i de convidar-los a treballar amb nosaltres.

"SOLIDARIDAD CON CUBA "

El T.U.C. asistimos el viernes 28 de Febrero a una cena de solidaridad con el pueblo cubano, en Barcelona. La cual tuvo una asistencia de más de 1000 personas.

En el acto estuvieron presentes varios colectivos solidarios e independentitas. Se leyeron comunicados de distintas organizaciones y partidos apoyando a Cuba. También habló el consul cubano en Barcelona quien con un discurso muy lúcido confirmó a los presentes la dureza de la actual situación y la firmeza del pueblo cubano y su vanguardia, el partido comunista, para superarla.

En la cena se leyó el siguiente comunicado en nombre del T.U.C.:

"Las agresiones del Imperialismo capitalista contra el pueblo cubano se acentúan día a día. El imperialismo con el apoyo de los estados de todo el mundo que están a su servicio, intentan ahogar el sistema libremente elegido por la clase obrera cubana; el único que tiene sentido en la evolución histórica de las naciones: el socialismo.

Estamos admirados y nos da fuerza vuestra lucha, lucha que es también la de la clase obrera de los Países Catalans, y ella nos anima a seguir luchando."

QUATRE MIL SOM A PROU

8 DE MARÇ, DIA DE LA DONA TREBALLADORA

Les dades que ací apareixen expressen de manera clara i concisa quina és la situació que avui en dia vivim les dones, ja que en ells es reflexa que seguim essent moltes les dones agredides (a casa, al carrer, al treball...), moltes les violades; moltes les discriminades al treball, destinades a uns llocs concrets, amb un sou més baix; moltes les que ens veem obligades al treball submergit, en condicions precàries, per no tenir altres oportunitats; moltes les que hem d'avortar en clandestinitat; moltes ..., per l'únic fet de ser dones.

Podriem allargar-nos indefinidament en la relació i descripció d'aquests fets, ja que són moltes les discriminacions que patim les dones; moltes i en tots els àmbits de la societat. Són fets que es produeixen tots els dies, que diàriament podem trobar als diaris, a les ràdios i al nostre propi barri.

Canviar aquesta situació està a les nostres mans. Poc ha estat el que s'ha fet des dels diferents estaments oficials. Les institucions, amb llur política de molts anys, no han demostrat una voluntat real per a millorar les nostres condicions de vida, i han tractat amagar la situació de les dones, volent demostrar que la igualtat, avui en dia, és una realitat; només una mirada a les dades que ací oferim mostren llur gran mentida. Per la seua banda, es limiten a donar una imatge progressista que es queda en això, en les apariències, ja que ho s'adopten les mesures necessàries per avançar veritablement en la resolució de la nostra situació. Així, amb aquesta política només han conseguit un objectiu, i és ajudar a que aquesta situació es mantinga mitjançant l'ocultament de la realitat.

Per això és imprescindible el nostre treball; nosaltres mateixes, les dones, hem de ser la veu que s'alça contra la negació dels nostres drets i les protagonistes en la lluita per aconseguir-los. HEM DE COMBATRE EL SEXISME, en totes les seues formes, enllà on es manifeste: no podem deixar una agressió o violació sense resposta;

no podem acceptar la llarga carrera d'obstacles que hem de superar per a aconseguir un treball remunerat; ni el poder disposar del nostre propi cos (mantenint el tipus de relacions que vullgam, amb una maternitat lliure i desitjada,...).

Les dones no hem de callar-nos davant de tot açò, NO!

I la millor manera de fer front a aquesta situació és denunciant, exigir les nostres reivindicacions i plantejant les nostres alternatives; en suma lluitant i treballant per a aconseguir els drets que ens corresponen.

I el dia 8 de març, DIA INTERNACIONAL DE LA DONA TREBALLADORA, el nostre sindicat, el T.U.C., volem recordar, una vegada més, la situació de discriminació que pateix la dona i seguir lluitant per la desaparició d'aquesta discriminació. Reivindicant els nostres drets i combatent el sexisme existent en tots els àmbits de la societat. I amb aquest esperit acudirem a la manifestació que es va fer a València.

